

GLAZBENA MATICA — LJUBLJANA

DVORANA HRVATSKOG GLAZBENOG ZAVODA
ZAGREB, 14. TRAVNJA 1934

KONCERT

KOMPOZICIJA

ANTUNA LAJOVICA

SUDJELUJU:

DR. BOŽIDAR ŠIROLA (GOVOR)

ANITA MEZE (SOPRAN) 2.

MARIO ŠIMENC (TENOR) 1.

MARIJAN LIPOVSEK (KLAVIR) 3.

MJEŠOVITI ZBOR GLAZBENE MATICE

ORKESTAR MUZIČKE AKADEMIJE

DIRIGENTI: FRAN LHOTKA, MIRKO POLIČ

*

POČETAK U 20 SATI

ANTUN LAJOVIC

najodličniji predstavnik savremene slovenske glazbe. Ide svojim umjerenim putem, a njegova djela: samospjevi, zborovi i simfoničke skladbe jesu očiti znaci njegove umjetničke zrelosti te važe kao najjača djela naše literature.

Rodio se g. 1878 na Vačah kod Litije, svršio gimnaziju u Ljubljani, pravo u Beču; glazbu je učio na školi Glazbene Matice u Ljubljani i na akademiji u Beču. Sad je sudac apelacije u Ljubljani, član odbora Glazbene Matice te pretsjednik Filharmonične družbe.

PROGRAM:

Uvodna riječ

Bolest je kovač

Lan

Napitnica

Mješoviti zborovi

Mesečina

Kaj bi le gledal

Večer

Sopran solo uz pratnju klavira

Vodica čista se vila

Zeleni Jurij

Mješoviti zborovi. Sopran solo pjeva g. Milena Štrukelj

Pesem o tkalcu

Begunka pri zibeli

O, ti življenje

Sopran solo uz pratnju klavira

Odmor

Caprice za veliki orkestar

Psalm 41 i 42 za tenor solo, mješoviti
zbor i veliki orkestar

BOLEST KOVAČ

Prevel F. S. Finžgar

Bolest je kovač
za moje srce.
Na njenem ognjišču
mi strast gori.
Vedno strašni vihar
v žerjavico srca
divje sopiha
in grozne plamene
pali mi besno.

Bolest pa neusmiljeno
kuje srce,
dokler trdo ni
kakor jeklo kaljeno.
Dobro kuje bolest!
Ne stare vihar
in mraz ne požge
in rja ne sne,
kar bolest je skovala.

LAN

D. Domjanić

Dalko polje, beli dan,
v polju se zaplaval lan,
rosa drobna se sveti,
duša draga, gde si ti?

Vidiš, sad se vse plavi,
zakaj jošče kesniš ti?
Z žalosti blede mi lice,
naj pozabit naj bogice!

Rosu bude sunce vzelo,
bu li moje suze štelo?
Rekel si: „Kad cvel bu lan,
buš vre moja v onaj dan?“

Kaj po boju gde ležiš,
za navek pod poljem spiš?
Poveč mi: „Kad lan bu cvel,
buš od mene senjat štel?“

Tak ja dragam cvetje lana,
tak boli me v srcu rana!

NAPITNICA

Prevel F. S. Finžgar

Moj dom je v trsu kočica,
a ljubica majolčica.
Nad trsom mlada tička dva
se ljubita.

Čink, čink, prepevata
in s kljunčki se poljubljata!
Ah, ta ljubav! — — —
A moja ljubica je le majolčica.

MESEČINA

D. Domjanić

Spi jalšina . . .
Mesečina tenko tkanje tke
i med breze riše steze,
po njih senja pe.
Na te črne oštre trne
sipa svetli cvet,
pak te pela v bela sela,
v čudni tih svet.
Samo v gori tam med bori
kut je mraka pun.
Tam na malih kmičnih valih
bel se ziblje čun.

Čun se ziblje, sam se giblje,
srebren mu je trag.
I kad zgine med jalšine,
kaj mi je tak drag?
Tam je bilo dete milo,
koga zdavna ni,
kaj tak zgleda, kaj je bleda,
kaj me ne gleda?
Saj trepeče, mene vleče
želja tam do nje . . .
Spi jalšina,
mesečina mrtvo srebro tke.

KAJ BI LE GLEDAL

O. Župančič

Kaj bi le gledal,
če bi me rad imel,
naj bi povedal.
Če bi zaprosil me,
bi mu odrekla?
O saj najrajši kar
k njemu bi stekla!

Če bi poljubil me,
jeli to grenko?
Naj le pove,
da rad bi me za ženko!
Kaj bi le gledal!
Če bi me rad imel,
naj bi povedal.

VEČER

Al. Gradnik

Večer je, tih je mrak,
besede tihe, tih korak,
in sreci nama v sladki sreči medlita,
ko dve plahi sveči.
Večer je, zdaj bo noč . . .
tesneje stisni rok obroč,

in glej me — še me glej in čuti,
kako sem tvoja v tej minuti.
Večer je, ah, nocoj
ne hodi več z menoj pokoj!
Ko bom ležala v kamri črni,
šele takrat se vrni.

VODICA ČISTA SE VILA

Prevel F. S. Finžgar

Vodica čista se vila
od gozda v zeleni gaj.
Dva cveta je orosila.
Veselo oba sta vzknila
kot srčna kri v veselju
in tugi bajno sta kipela.

Smehljaje deček prispel je
iz gozda v zeleni gaj.
In pesmic mnogo si pel je,
srebrno glas zvenel je,
o deklici, o ljubavi sladki.

Solze oko je rosilo,
ah v gaju tam.
In srčec dvoje je bilo
in v sanjah se topilo.
Oba zaman po sreči sta hlepela.

ZELENI JURIJ

O. Župančič

Jurij Zeleni
se z mavrico paše,
srečno, veselo
selo bo naše:
že za vodo
čez travnike jaše.
Z glavo namigne
trava se vzdigne,
obraz okrene,
veje odenę,
z okom obrne,
cvetje se strne.
Jurij Zeleni,
ne hodi drugam,
vinca in pesmi
poln je naš hram,
drago bo tebi,
milo bo nam.

Dobri ljudje vi,
jasno vam lice!
Rad bi popeval
z vami zdravice,
ali gole so
Slovenske gorice.
Jasno vam lice,
misel najbolja!
Z vami ostati
bilo bi me volja,
a na Koroškem
še pusta so polja.
Pusta so polja,
slana in mraz,
treba hiteti,
kliče me čas,
ali ob leti
spet bom pri vas.

Konja vzpodbode,
v daljo izginja,
cvetje, zelenje
za njim se razgrinja,
da nas Zelenega Jurija
spominja.

PESEM O TKALCU

Burns-Župančič

Kjer lije reka se v morje,
kjer cvetke pisane žare,
tja moje si želi srce,
tam lep prebiva tkalec.
Imela snubcev sem devet,
blago in svoj denar neštet
vsak mi ponujal je razvnet,
srce pa lepi tkalec.

Naj oče le besedo da
njemu, ki več sveta ima.
Ne dam jaz roke brez srca,
srce sem dala tkalcu.
Dokler cvetice še cveto,
dokler še setve v klas gredo,
dokler mi je srce gorko,
ljubila bodem tkalca.

BEGUNKA PRI ZIBELI

O. Župančič

Jezušček med trtami,
Jezušček pod Oljkami,
ziblje ga Marija . . .
Zlata pala je steza
preko polja ravnega,
dete, pojva, pojva k njima.
Kdo sva tujca in odkod?
K Jezusu na božjo pot
greva preko Soče
in k Mariji greva z Brd
izpod olj in izmed trt,
romarja brez kože.
K meni, k meni romarja!
Kar iskala sta, našla

Jezusa, Marijo v Betlehemu sredi trt
sredi oljk kot sredi Brd
tiho domačijo.
Mati božja objema me,
Jezušček prižema te,
joj, saj smo si znanci:
midva z Brd in onadva
s Svete gore sta doma,
z doma vsi pregnanci.
K meni, k meni romarja!
Kar iskala, sta našla.
Bomo skup živeli,
bomo skupaj sanjali,
zibelke poganjali,
si o domu peli.

O, TI ŽIVLJENJE...

Al. Gradnik

O, ti življenja šumno peni vir,
ti težko in pokojno vino,
ki v slasti skrivaš samo bolečino
in črno seme dvomov in never.
Mladostni neukročeni nemir
je tudi mene v tvojo gnal bližino
in tavajoč skoz sanj in tanj temino,
odprl sem tvojih dvorov zlato dver.
Pri tebi našel sem že dolge vrste.
Točili eni so te v čaše,
drugi v skodele plitve, v kelihe globoke.
Jaz pa imel sem svoje prazne roke,
v nje sem lovil te in ko v tihi tugi
sem srebal te, si teklo mi skoz prste.

PSALM

(Koprnenje prognanca po hiši Božji)

Kot jelen hlepi po vodi studeni,
po Tebi le žreja mi duša, o Bog!
Medli in mre duša mi sredi nadlog,
le Ti življenju si vir zaželjeni!

Kdaj pridem še tje pred obličje Gospoda?
Solze samo kruh so mi dan in noč:
„A kje je Tvoj Bog, ki daje pomoč?“
Vprašuje me tolpa sovražnega roda.

Kako pretresa mi dušo prežalno,
ko pota spominjam v Gospodov se hram,
kako sem s slavilnimi pesmami tam
veličal Gospoda z množico hvalno.

Kaj duša vedno še žaluješ?
Kaj mi brezupno omedljuješ?
V Boga zaupaj pomočnika!
Še pride čas, da povzdiguješ
obraz prijaznega rešnika!

Spomini, Bog, so mi dušo potrli
na Hermon, sredi Jordanskih bregov,
kjer brezdni si kličejo z glasom slapov;
valovi voda pa so name pridrli.

Gospodova milost je meni podnevi;
ponoči pa pesmi se v srcu bude,
polnočne molitve k Bogu mi kipe.
In pravim Gospodu: Kaj zabiš me v revii?

Sovražnik me stiska, in hodim užaljen;
moči mi gino vsled stisk in nadlog,
moj vrug se mi roga: Kje je tvoj Bog?
Tako sem od Tvoje pomoči oddaljen!

Kaj duša vedno še žaluješ?
Kaj mi brezupno omedluješ?
V Boga zaupaj pomočnika!
Še pride čas, da povzdiguješ
obraz prijaznega rešnika!

Bog sodi pravico, bodi pomočen,
odreši trdega me rodu;
iz rok me krivičnemu otmi možu.
Zakaj me zavračaš? Saj Ti si mogočen!

Naj spet k altarjem Gospodnjim hodim,
kjer radost je moja, kjer Bog je moj;
naj hvali ga pesem in harpa mu poj,
in jaz naj slavilno množico vodim.

Kaj duša vedno še žaluješ?
Kaj mi brezupno omedluješ?
V Boga zaupaj pomočnika!
Še pride čas, da povzdiguješ
obraz prijaznega rešnika!

